

Οι γκριζες πόλεις χαρακτηρίζονται καθ' ολοκλήρου από ευθείες γραμμές, όχι γιατί η αρχιτεκτονική τους αγνοεί τις καμπύλες, αλλά γιατί τις απεχθάνεται. Η καμπύλη είναι μια συντροφική αγκαλιά, η ευθεία είναι η στοίχιση του στρατιώτη. Η καμπύλη αναπαριστά την κίνηση, η ευθεία παραπέμπει στην ακινησία. Οι γκριζες πόλεις θέλουν τα πάντα ίσια, ισορροπημένα, εύτακτα. Σ' αυτές τις γκριζες πόλεις, λοιπόν, ν' αναζητήσουμε τα ελικοειδή μονοπάτια. Στις γκριζες πόλεις, να γίνουμε το χρώμα.

σορολόπι #13

περιοδικό ανατρεπτικών προθέσεων
Μάης 2024, Θεσσαλονίκη

τεύχος γουρλίτικο γιατί εδώ δεν πιάνουν οι κατάρες, δεν πιάνουν οι ευχές!

EDITORIAL

Τα θέματα έχουν μείνει οι μόνοι πιστοί και σίγουροι σύντροφοι ολονών μας.

Το μέχρι σήμερα μοντέλο δέσμευσης στο συλλογικό, για πολλά άτομα βασίζεται σ' έναν καταναγκασμό της οικειότητας και των φιλικών σχέσεων. Το γεγονός αυτό, σε συνδυασμό με το ότι ζούμε (και αγωνιζόμαστε ενάντια) σε μία πραγματικότητα η οποία σφύζει από φυγόκεντρες δυνάμεις που ωθούν κόσμο σε ατομικές λύσεις-απάνεμους μικρόκοσμους (ερωτικούς, φιλικούς, επαγγελματικούς κλπ.), κάνουν την απόσυρση απόκρυφη, ανομολόγητη επιθυμία. Το άτομο αγωνιά για την αυτοπραγμάτωσή του, και μέσα από αυτήν την διαδικασία ωθείται στην αμφισβήτηση της ίδιας της κοινότητας ως μέσο ικανοποίησης υλικών ή μη αναγκών.

Τα επακόλουθα, όμως, αυτής της αμφισβήτησης δεν είναι απαραίτητα επαναστατικά, ούτε προάγουν την ατομική χειραφέτηση. Με βάση τη λογική ότι «το προσωπικό πρόβλημα είναι και πολιτικό πρόβλημα», η λύση του βρίσκεται στο συλλογικό, και όχι το αντίστροφο. Το να περιχαράκωνει κανείς τους στόχους του, έτσι ώστε να προτιμά τη μοναξιά και την ησυχία του από οποιαδήποτε επικίνδυνη συνύπαρξη ή ανταγωνισμό, δεν σημαίνει πραγμάτωση της ατομικότητας, αλλά καταφυγή στην εσωτερική σφαίρα.

Το άτομο επιμένει μέσα στην εσωστρέφειά του να θεωρεί ότι διαμορφώνει και επαναπροσδιορίζει αναμνήσεις, εμπειρίες και γνώση, αλλά οι διαδικασίες αυτές εκδικούνται, δεν παραμένουν απαθείς. Μέσα από τη διαφοροποίηση και εξέλιξή τους, αλλάζουν και επαναπροσδιορίζουν το ίδιο το άτομο μέσα πλέον σ' ένα κλειστό σύστημα που περιλαμβάνει το άτομο και τις αφηρημένες διαδικασίες. Το ότι βλέπουμε όλο και περισσότερους συντρόφους να υποκύπτουν σ' αυτήν την γοητεία της αποστασιοποιημένης γαλήνης, δεν σημαίνει ότι οι υπόλοιποι πρέπει να τρίβουμε τα χέρια μας με αυταρέσκεια και ανακούφιση που γλιτώσαμε (για την ώρα...) την επαφή με τα σκατά. Στην παραίτησή τους πάντα караδοκεί κι ένα κομμάτι καλά φυλαγμένο για εμάς.

Υ.Γ. Το Σορολόπι εκδίδεται σε άτακτα χρονικά διαστήματα από κόσμο της συνέλευσης της κατάληψης Φάμπρικα Υφανέτ και διακινείται με ελεύθερη συνεισφορά. Οι απόψεις του δεν ταυτίζονται απαραίτητα με το σύνολο της συνέλευσης. Για επικοινωνία: sorolopmag@riseup.net

ΑΣΙΕΡΟΜΑ ΣΤΙΣ ΚΑΤΑΜΗΨΕΙΣ ΣΤΙΣ Η.Π.Α. ΑΠΟ ΜΙΑ ΚΡΙΤΙΚΗ ΣΚΟΠΙΑ

Τις τελευταίες εβδομάδες, από τις Ηνωμένες Πολιτείες μέχρι την Αυστραλία¹, έχει εξαπλωθεί παγκοσμίως ένα πρωτοφανές κύμα καταλήψεων πανεπιστημιακών κτιρίων, με αφορμή τη γενοκτονία των Παλαιστινίων στη Λωρίδα της Γάζας από το ισραηλινό κράτος.

Οι διαδηλώσεις ξεκίνησαν ως κατασκηνώσεις (encampments), όπου οι φοιτητές καταλάμβαναν κάποιον ανοιχτό χώρο του κάμπους που λειτουργούσε ως κέντρο αγώνα. Οι στόχοι ήταν να ευαισθητοποιήσουν τους συμφοιτητές τους και την κοινωνία, να πιέσουν τις αρχές των ιδρυμάτων να πάρουν θέση ενάντια στη γενοκτονία, αλλά και σε πολλές περιπτώσεις υπάρχει συγκεκριμένο αίτημα να απεμπλακεί το πανεπιστήμιό τους από οποιαδήποτε χρηματοδότηση έχει σχέση με πολεμική έρευνα.

Above all else... Escalate!

Αν ήταν να κρατήσουμε μία λέξη που έχει βγει στο προσκήνιο μέσα από όλη αυτήν τη κοινωνική κίνηση, μάλλον αυτή θα ήταν το «escalate», δηλαδή «να κλιμακώσουμε». Αυτήν τη λέξη τη συναντάμε από τα κείμενα, τις μπροσούρες, τις ομιλίες, τα πανό, τα σπρέι στους τοίχους, μέχρι και τα hashtag στο twitter. Έτσι λοιπόν, μέσα σε λίγες μόνο μέρες, εκατοντάδες κάμπους γέμισαν με διαδηλωτές, σκηνές, οδοφράγματα και σημαίες της Παλαιστίνης. Έπειτα, οι καταλήψεις μεταφέρθηκαν από τα γρασίδια μέσα στα κτίρια των ιδρυμάτων, όπου εκεί ξεκίνησε και η δεύτερη φάση του κινήματος. Κτήρια όπως το Hamilton Hall στο Πανεπιστήμιο Κολούμπια καταλήφθηκαν, με το συγκεκριμένο μάλιστα να μετονομάζεται από τους καταληψίες σε «Hind's Hall». Το όνομα αυτό είναι προς τιμήν της Hind Rajab, ενός εξάχρονου κοριτσιού που δολοφονήθηκε από τα ισραηλινά στρατεύματα, αφού πρώτα είδε όλη της την οικογένεια να πεθαίνει μπροστά της όπως και δύο διασώστες που προσπάθησαν να τη σώσουν, τον Yusuf Zeino και τον Ahmed al-Madhoun. Φυσικά όταν επιχειρείται οποιαδήποτε κλιμάκωση, είναι θέμα χρόνου και η απάντηση της κρατικής καταστολής. Μέσα σε λίγες ώρες, κάθε λογής μπάτσος είχε εμφανιστεί στους χώρους των διαδηλώσεων για να διαλύσει τις καταλήψεις και να συλλάβει τους καταληψίες. Σύμφωνα με το Al Jazeera, την στιγμή που γράφεται αυτό το κείμενο στις Ηνωμένες Πολιτείες έχουν γίνει πάνω από 1600 συλλήψεις. Οι συγκρούσεις με την αστυνομία ήταν -και συνεχίζουν να είναι- συνεχείς, και κάποιες φορές πέτυχαν την αποχώρηση της αστυνομίας, ενώ άλλες οδήγησαν σε αρκετές συγκρούσεις.

Πέραν ωστόσο των γεγονότων, τα οποία έχουν βιντεοσκοπηθεί και έχουν αναρτηθεί σε κάθε γωνιά του διαδικτύου, αξίζει να εστιάσουμε και σε κάποια πιο λεπτά σημεία αυτού του κινήματος, και να προσπαθήσουμε να αντλήσουμε ορισμένα συμπεράσματα.

Η «εσκαλοπείρα» της ασφάλειας

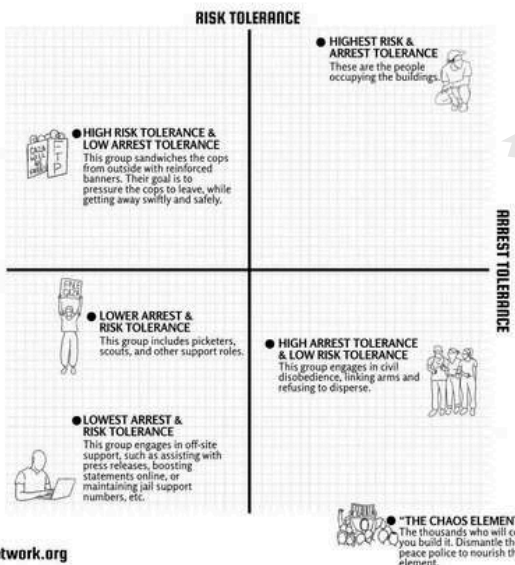
Μας έκανε εντύπωση ένα κείμενο που ήρθε στα χέρια μας, με τίτλο «We don't need "safety"-We need to escalate!». Στο κείμενο αυτό περιγράφεται μία εσωτερική σύγκρουση εντός του κινήματος, όπου από την μία έχουμε τα άτομα που επιδιώκουν την κλιμάκωση, με ό,τι αυτό μπορεί να συμπεριλαμβάνει (συγκρούσεις, βανδαλισμοί κτιρίων, κλπ.), και από την άλλα τα άτομα που επιχειρούν να διατηρήσουν τα χαρακτηριστικά μιας ασφαλούς ειρηνικής διαδήλωσης. Η δεύτερη στάση, όπως αναφέρει το κείμενο, συντηρητικοποιεί τις διαδηλώσεις και πολλές φορές μπορεί να έχει αντίθετα αποτελέσματα, αφήνοντας τα αγωνιζόμενα εκτεθειμένα στην καταστολή. Ασκείται μάλιστα κριτική και σε μία πρακτική όπου κατά την διάρκεια μιας σύγκρουσης με την αστυνομία καλούνται οι λευκοί να βγουν μπροστά και οι μαύροι να φύγουν προς τα πίσω, ώστε να είναι λιγότερο εκτεθειμένοι στην αστυνομική βία. «Το να είσαι μαύρος/η/ο δεν σημαίνει ότι χρειάζεσαι τους λευκούς να σε προστατεύουν με το προνόμιο του δέρματος τους» όπως γράφεται στο κείμενο. Απ' ό,τι φαίνεται, το να βασίσεις τη γραμμή άμυνάς σου με κριτήριο το χρώμα σου και τις «ενοχές» κάποιων για το δέρμα τους αντί για το knowhow και την εμπειρία... μάλλον καταλήγει σε παραπάνω ξύλο.

KNOW YOUR RISK ASSESSMENT

Knowing where you fall on the Risk Assessment Model is a good way to measure the kinds of risks you're willing to take while protesting.

Some may have a lower tolerance for actions that have higher physical risk involved, while others may have a lower tolerance for actions that have a higher arrest risk. Some may not have the ability to take either kind of risk, but can still be invaluable in a support role.

This still might be a long genocide. Sustain your ability to fight: always have an escape plan if defenses are breached.

@readytoescalate | escalatenetwork.org

«Από τον καθένα σύμφωνα με την κοινωνική του ταυτότητα, στον καθένα ανάλογα με την κεντηματική του ιδιότητα»

Μία κριτική που μπορούμε να κάνουμε, που σχετίζεται και με το ζήτημα της ασφάλειας, είναι πως στον δημόσιο διάλογο και σε πολλά από αυτά τα έντυπα ανταλλαγής εμπειρίας που έπεσαν στα χέρια μας, γίνεται ανοιχτά ένας ταυτοτικός διαχωρισμός ανάμεσα στα υποκείμενα του αγώνα και τους ρόλους τους, όπως π.χ.

οι «γενναίοι/ες» που θα μπουν μπροστά στις συγκρούσεις και οι «φοβισμένοι/ες» που θα κάτσουν πίσω, θα ποστάρουν στα σόσιαλ κλπ. Αναδεικνύεται δηλαδή μία αντίληψη πως είμαστε άτομα που φέρουμε συγκεκριμένα χαρακτηριστικά, ταυτότητες και ρόλους με βάση τους οποίους καθορίζεται η δράση μας εντός του κινήματος. Φαίνεται να λείπει ή να μην αναγνωρίζεται η δυνατότητα μετατόπισης ή διαμόρφωσης μίας υποκειμενικότητας εντός του κινήματος. Μία αντίληψη, δηλαδή, για τη σχέση ατομικού και συλλογικού, που λέει πως το κοινωνικό είναι το πεδίο πάνω στο οποίο παράγεται η υποκειμενοποίηση. Με λίγα λόγια, τα άτομα δεν είναι κομμάτια ενός παζλ που ενώνονται και δομούν ένα κίνημα, αλλά αντίθετα είναι υποκείμενα που διαμορφώνονται, αλλάζουν, επανορίζονται, συνδέονται και διασπώνται από το ίδιο το κίνημα. Αυτή η διαδικασία μπορεί να κυμαίνεται σε ένα ευρύ φάσμα: από το να ριζοσπαστικοποιηθείς εντός κάποιου κινήματος ενώ παλαιότερα είχες πιο συντηρητικές απόψεις, στο να καταφέρεις να ξεπεράσεις τις φοβίες σου χάρη στις σχέσεις εμπιστοσύνης που χτίζεις με τα συντρόφια σου, μέχρι το να μάθεις να δένεις ξύλα για να φτιάχνεις οδοφράγματα -όλα αυτά είναι προϊόντα της διάδρασης του ατομικού και του συλλογικού!

Μαχητικότητα και επιμονή

Ένα πράγμα που μας έχει κάνει μεγάλη εντύπωση είναι η ποσότητα και η ποιότητα των συγκρούσεων και αντιπαραθέσεων με την αστυνομία, και ειδικότερα τα αντανακλαστικά και το συλλογικό πνεύμα που δείχνουν οι καταληψίες σε τέτοιες περιπτώσεις. Κρατήθηκαν σε αλυσίδες για να αποφύγουν συλλήψεις, έσπρωξαν τους μπάτσους έξω από το κάμπους, έστησαν στο τσακ μπαμ οδοφράγματα και εμπόδια για την αστυνομία, δημιούργησαν αυτοσχέδια φαρμακεία και χώρους περίθαλψης για τραυματίες. Για τα δεδομένα της Αμερικής, με την έντονη στρατιωτικοποίηση της αστυνομίας, τον συστημικό ρατσισμό και την αστυνομική βία στο τέρμα, σε μια χώρα που τέτοιες οργανωμένες και συνειδητές κινήσεις μπλοκαρίσματος αυτής της κλίμακας σπανίζουν, δεν μπορούμε παρά να κοιτάμε με ενδιαφέρον και σε πολλές περιπτώσεις με θαυμασμό τους καταληψίες για το συλλογικό τους πνεύμα, την εφευρετικότητα, την αυταπάρνηση και την επιμονή τους στους στόχους τους, παρά την καταστολή.³

Τι σκοτάδι τους ενώνει: Οι συγκροτητικοί άξονες του κινήματος

Φυσικά χαιρόμαστε με τη ραγδαία εξάπλωση του κινήματος των καταλήψεων και τις κοινωνικές κινήσεις που προκύπτουν εντός αυτών. Ωστόσο, χαιρόμαστε εξίσου όταν ασκούμε ένα από τα σημαντικότερα εργαλεία που μας έχει δώσει η ιστορία των ταξικών αγώνων και του κοινωνικού ανταγωνισμού: αυτό της κριτικής. Πριν ξεκινήσουμε, θα πρέπει να αναγνωρίσουμε πως το τρέχον κίνημα, όπως όλα τα κινήματα, δεν είναι ομοιογενές, ούτε πολιτικά ούτε κοινωνικά. Συμμετέχουν σε αυτό άτομα από χαμηλά, μεσαία και υψηλά οικονομικά στρώματα (μη ξεχνάμε ότι πρόκειται και για μερικά από τα πιο ακριβά πανεπιστήμια στο κόσμο), με μεγάλες διακυμάνσεις ως προς το φύλο, τη φυλή, τον σεξουαλικό προσανατολισμό κλπ.

Με όλη τη μερικότητα που μπορεί να διακατέχει μία προσέγγιση που βασίζεται στην ανάγνωση ενός ενδεικτικού αριθμού κειμένων/εντύπων του εκεί κινήματος, αξίζει να αναρωτηθούμε τι είναι αυτό που κατάφερε να ενώσει όλους αυτούς τους ανθρώπους ώστε να καταλάβουν μερικά από τα μεγαλύτερα πανεπιστήμια στον πλανήτη ώστε να σταματήσουν μία γενοκτονία. Μήπως είναι το αίσθημα ταύτισης με το βίωμα των Παλαιστινίων; Είναι η ιδιότητα του φοιτητή; Είναι μία αίσθηση ανθρωπισμού και εναντίωσης στην κοινωνική αδικία; Είναι μία γενικότερη εναντίωση στο καπιταλιστικό σύστημα; Είναι οι τύψεις που αισθάνεται κανείς όντας πολίτης σε μία «ιμπεριαλιστική μητρόπολη»; Είναι μήπως η αγάπη τού να καταλαμβάνεις κτήρια, να αντιστέκεσαι και να διαταράσσεις την κανονικότητα; Μάλλον η απάντηση είναι «λίγο απ' όλα».

Αρχικά ας ξεκινήσουμε από τη φοιτητική ιδιότητα. Ένα κομμάτι του κινήματος εμμένει σε αυτήν και τη χρησιμοποιεί ως σημαία. Αυτό φαίνεται εντονότερα στις αφηγήσεις εκείνες που παρουσιάζουν τις φοιτητικές εξεγέρσεις του παρελθόντος ως ιστορικά και κοινωνικά νομιμοποιημένες δίχως αρνητικές συνδηλώσεις, αποκρύπτοντας έτσι τον συγκρουσιακό κοινωνικό και ταξικό χαρακτήρα που τις συνδεδεε την ώρα που συνέβαιναν, εστιάζοντας σε μία ανάλυση που φέρει τη νεολαία και τους φοιτητές ως το πιο προοδευτικό κομμάτι της κοινωνίας, που θα χτίσει το μέλλον της κοινωνίας κλπ. Πρόκειται για ένα αφήγημα που δύσκολα αποβάλλεται εντός των φοιτητικών κύκλων. Άλλοτε λειτουργεί ως ηθικό πλεονέκτημα, άλλοτε ως σύμπλεγμα ανωτερότητας, πολύ συχνά ως κουρτίνα που κρύβει από πίσω τις καπιταλιστικές σχέσεις εκμετάλλευσης και τέλος... πάντα λειτουργεί ως ταφόπλακα για τα κινήματα. Μάλιστα, απ' ό,τι φαίνεται, η φοιτητική ιδιότητα είναι κάτι για το οποίο μαλώνουν και οι ίδιοι οι καταληψίες και ένα κομμάτι τους καλεί στο να σταματήσει να αναπαράγεται ένας διαχωρισμός ανάμεσα σε φοιτητές και «εξωσχολικούς προβοκάτορες»⁴

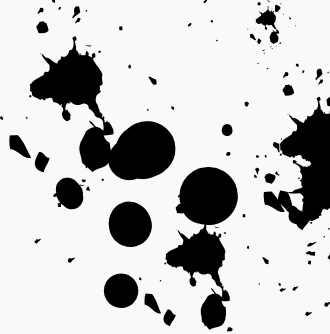

Τελικά όμως, αυτή η εμμονή στη φοιτητική ιδιότητα φαίνεται να επηρεάζει περισσότερο αυτούς που μιλάνε για τους καταληψίες (κοινωνία, Μ.Μ.Ε.), ή αυτούς που μιλάνε εκ μέρους τους (αυτοαποκαλούμενοι «organisers» και εκπρόσωποι της οργανωμένης αριστεράς που προσπαθούν να καπελώσουν κλπ.). Οι μεν (ή τουλάχιστον το πιο «προοδευτικό» κομμάτι) προσπαθούν να εντάξουν το εν λόγω κίνημα στα πλαίσια της «εγγενούς ριζοσπαστικότητας» της νεολαίας που αναφέραμε νωρίτερα, ενώ οι δε προσπαθούν να το φέρουν σε συγκεκριμένα πλαίσια ώστε να μπορούν να το καθοδηγήσουν ή και να αντλήσουν πολιτική υπεραξία από αυτό.

Είτε επικαλούμενοι την κοινωνική νομιμοποίηση την οποία «χαλάνε οι εξωσχολικοί προβοκάτορες», είτε μιλώντας για «οργανωμένο φοιτητικό αγώνα» κριτικάροντας τις αυθόρμητες κινήσεις ως αφορμαλιστικές και απολίτικες.

Άρα μάλλον δεν είναι η φοιτητική ιδιότητα... Μήπως είναι η αίσθηση ταύτισης με το βίωμα των Παλαιστίνων; Θα ήταν αστείο να λέγαμε πως το βίωμα ενός πολίτη της δύσης που σπουδάζει σε ένα από τα διασημότερα πανεπιστήμια στον κόσμο μπορεί να ταυτιστεί με το βίωμα ενός Παλαιστίνιου ο οποίος μεγάλωσε υπό τους ήχους των drones και των πυραύλων πάνω από το κεφάλι του. Κι όμως, ο Φράνκο Μπεράρντι, σε πρόσφατη συνέντευξή του, κάνει μία ενδιαφέρουσα παρατήρηση: σε αντίθεση με το αντιπολεμικό κίνημα του 1968, οι διαδηλωτές «δεν περιμένουν κανένα λαμπρό μέλλον, κανένα σοσιαλιστικό μέλλον, καμία κοινωνική χειραφέτηση από την παλαιστινιακή αντίσταση». Αντιθέτως, το σημείο της ταύτισης, σύμφωνα με τον ίδιο, είναι η απελπισία. Απελπισία για τη επιδείνωση των συνθηκών ζωής, τη μη-αναστρέψιμη κλιματική αλλαγή και τους συνεχείς πολέμους ανά την υφήλιο. Πρόκειται για μία ενδιαφέρουσα παρατήρηση. Σίγουρα αυτή η απελπισία πραγματώνεται διαφορετικά σε κάθε μεριά του χάρτη (όταν πέφτουν βόμβες στο σπίτι σου, δεν είναι το πρώτο σου άγχος η κλιματική αλλαγή), ωστόσο ίσως αυτή η αίσθηση του «δεν υπάρχει μέλλον» να μετατρέπεται σε «δεν έχουμε τίποτα να χάσουμε» και τελικά σε «τώρα γράφουμε ιστορία».

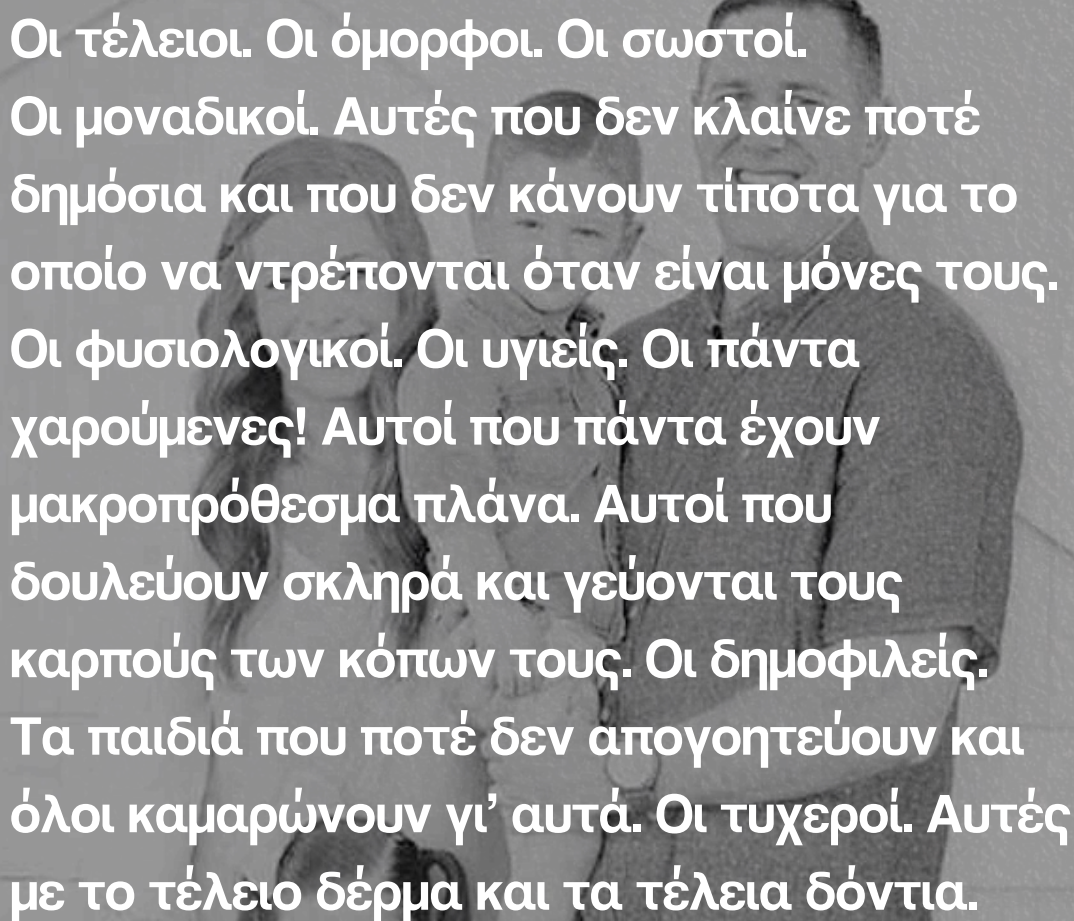
Πέραν αυτού όμως, μία εύλογη διαπίστωση όσον αφορά το συγκροτητικό στοιχείο των διαδηλωτών, είναι ότι αυτό μάλλον δεν πηγάζει μέσα από μία ρητή εναντίωση στην καπιταλιστική συνθήκη -παρόλο που αυτή η συνθήκη διαπερνά τη ζωή τους και τη συνδέουν με τη γενοκτονία: από τη μισθωτή εργασία, την εκμετάλλευση, τον νόμο της αξίας (όπως μέσα από τα παιχνίδια στατιστικής και logistics που κάνει ο IDF με τις ζωές των παλαιστίνιων), μέχρι την έμφυλη καταπίεση (όπως το μεγάλο και τρανό pink-washing του IDF) και τα εθνικά ιδεώδη, σε μεγάλο βαθμό αυτή η φοιτητική ανυποταξία δεν κατάφερε να επεκταθεί σ' όλες αυτές τις πτυχές του καπιταλισμού, αλλά επικεντρώθηκε σε κάποιες «ακραίες» μορφές του (ιμπεριαλισμός, αποικιοκρατία, κλπ.)

...the IDF's military operations in the Gaza Strip, which have resulted in the deaths of thousands of civilians, including women and children. The IDF's actions are a clear violation of international law and human rights. The international community must demand an immediate and complete cessation of hostilities and the withdrawal of Israeli forces from Gaza. The people of Gaza deserve a safe and dignified life, free from occupation and violence.

Ίσως τελικά αυτό να είναι και το μεγαλύτερο όριο αυτού του κινήματος αλληλεγγύης, δηλαδή μέσα από την τοποθέτησή του πίσω από τη σημαία της Παλαιστίνης χωρίς την παράλληλη διεύρυνση σε άλλα κοινωνικά πεδία. Κλείνοντας, ας κρατήσουμε ένα σημαντικό σημείο: οι πρακτικές της κατάληψης, του μπλοκαρίσματος και των σαμποτάζ, καθώς και ο συνδυασμός συλλογικού πνεύματος και εφευρετικότητας, δεν κάνουν απλά τις ζωές των μπάτσων πιο δύσκολες, αλλά φέρνουν ξανά στην επικαιρότητα μέσα αγώνα που η κυρίαρχη αφήγηση ήλπιζε ότι είχαν μπει οριστικά στο χρονοντούλαπο της ιστορίας (ιδίως στην από εκεί πλευρά του Ατλαντικού). Ας ελπίσουμε -και ας προσπαθήσουμε- ο αγώνας αυτός ενάντια στη γενοκτονία να εξαπλωθεί παντού και από κίνηση αλληλεγγύης να μετατραπεί σε πλήρη αμφισβήτηση του υπάρχοντος συστήματος.

¹Τις ώρες που γραφόταν αυτό το κείμενο, καταλήφθηκε (και εκκενώθηκε άμεσα από τις δυνάμεις καταστολής) και η Νομική στην Αθήνα. Την αλληλεγγύη μας στα άτομα που συνελήφθησαν.
²<https://itsgoingdown.org/we-dont-need-safety-we-need-to-escalate/>
³Ανάμεσα στους καταληψίες κυκλοφόρησε το ακόλουθο ζινάκι, ένας οδηγός αποφυγής σύλληψης: <https://haters.noblogs.org/files/2024/04/DARrFormatted.pdf>
⁴«Flood the gates: Escalate-An intervention by Palestine Action US» (<https://mondoweiss.net/wp-content/uploads/2024/05/Escalate-PDF-1.pdf>)
⁵«Sabotage and self-organization» (<https://illwill.com/sabotage-and-self-organization>)

Οι τέλειοι. Οι όμορφοι. Οι σωστοί.
Οι μοναδικοί. Αυτές που δεν κλαίνε ποτέ
δημόσια και που δεν κάνουν τίποτα για το
οποίο να ντρέπονται όταν είναι μόνες τους.
Οι φυσιολογικοί. Οι υγιείς. Οι πάντα
χαρούμενες! Αυτοί που πάντα έχουν
μακροπρόθεσμα πλάνα. Αυτοί που
δουλεύουν σκληρά και γεύονται τους
καρπούς των κόπων τους. Οι δημοφιλείς.
Τα παιδιά που ποτέ δεν απογοητεύουν και
όλοι καμαρώνουν γι' αυτά. Οι τυχεροί. Αυτές
με το τέλειο δέρμα και τα τέλεια δόντια.

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΟΥΝ, ΚΙ ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ
ΤΟΥΣ ΠΑΡΙΣΤΑΝΟΥΝ,
ΤΑ 'ΧΟΥΝ ΚΑΝΕΙ ΑΚΟΜΑ ΠΙΟ
ΣΚΑΤΑ ΚΙ ΑΠΟ 'ΣΕΝΑ.

Στο λέω, ρε φίλε, τα τυπάκια αυτά είναι το κάτι άλλο... Και δεν μιλάω για τις «επιχειρησιακές» τους δυνατότητες, όχι. Το ότι είχαν τη φαντασία ν' ανακαταλάβουν τα Ζιζάνια με νταούλια και μουσικές ή το ότι το Στέκι στο Πολυτεχνείο είχε κατακτήσει κανονικό γιοφύρι της Άρτας (ολημερίς το χτίζανε, το βράδυ γκρεμιζόταν), είναι κάτι, δεν λέω, αλλά δεν σου μιλάω γι' αυτό τώρα. Δεν σου μιλάω καν για το ότι τα τυπάκια τα βάλανε με το κράτος και την αστυνομία, ότι στα Πατήσια δεν κάνανε πίσω παρά το ξύλο και τις συλλήψεις ή ότι στο Ηράκλειο ήταν έτοιμοι για όλα. Δεν σου μιλάω καν για τα Χανιά, που πείσανε μια ολόκληρη πόλη πως η κατάληψη είναι το καλύτερο που θα μπορούσε να συμβεί στον λόφο Καστέλι. Όλα αυτά είναι σημαντικά, αλλά επιμένω ότι τη μεγαλύτερη μάχη εκείνες τις μέρες, δεν τη δώσανε ενάντια στην ένστολη εξουσία και τους εντολοδότες της, αλλά την δώσανε ενάντια στον ίδιο τους τον εαυτό! Η μεγαλύτερη μάχη δόθηκε όλο το προηγούμενο διάστημα που, πάω στοίχημα, οι «εσωτερικές» και «εξωτερικές» φωνές θα πλήθαιναν: πέφτουν μία-μία, δεν μπορούμε να κάνουμε κάτι... Μην το παίξεις ήρωας, εσύ θα βγάλεις το φίδι απ' την τρύπα; Είσαι τρελή, ρε, θα ρισκάρεις σύλληψη για κάτι που δεν ξέρεις αν θα υπάρχει αύριο; Ας βγουν μια φορά άλλοι μπροστά, όλο ενώ θα σπρώχνω τα πράγματα; Τόσο ήταν, όσο το ζήσαμε-το ζήσαμε· πέρα απ' το κίνημα υπάρχει κι η οικογένεια, υπάρχει μια κοινωνική ζωή, υπάρχουν κι οι υποχρεώσεις.

Κι άλλες τόσες φωνούλες, από γονείς που «τόσα χρόνια δείχνουν κατανόηση» στα χούγια μας, από παραιτημένους πρώην συντρόφους, από τις χίλιες δυο ταυτότητες που κουβαλάμε μέσα μας κι αλληλοσπαράσσονται καθημερινά... Γι' αυτό σου λέω, φίλε, εμένα οι εικόνες αυτές δεν με συγκίνησαν γιατί έβλεπα πρόσωπα και σώματα να μένουν το ένα δίπλα στο άλλο ενώ κάθε κύτταρο του κορμιού τους πρέπει να τους έλεγε «φύγε από εκεί τώρα!». Αυτό που με συνεπήρε δεν ήταν ότι τόσες εκατοντάδες άνθρωποι, σε Αθήνα και Κρήτη, δεν φοβήθηκαν τα όπλα των μπάτσων, τα γκλομπ τους που είχαν στείλει στο νοσοκομείο μια κοπελιά πριν λίγους μήνες ή τα χέρια τους που έσπρωχναν σώματα από την ταράτσα του Ευαγγελισμού. Αυτό που με συνεπήρε ήταν ότι αυτά τα τυπάκια αχρήστευσαν το μεγαλύτερο όπλο της εξουσίας -ένα όπλο που κάνει μεγαλύτερη ζημιά κι από τα γκλομπ, κι από τα δακρυγόνα κι απ' τις μηχανές τους. Δεν ξέρω πώς λέγεται αυτό το όπλο -μη με ρωτάς. Ξέρω μονάχα τ' αποτελέσματά του· εσύ δεν τα βλέπεις 10 χρόνια τώρα; Για τότε σου λέω, λίγο μετά το '12, κι αφού ήδη κάποιοι την κάνανε για έξω, άλλοι γύρισαν στο πατρικό τους κι άλλοι ενσωμάτωσαν μία τέτοια ήττα που δεν ξαναβγήκαν απ' τα σπίτια τους. Θυμάσαι τι ακολούθησε μετά, κι αφού μείναμε όσες μείναμε;

θυμάσαι να κορνιζάρουμε τους αγώνες και τις διανοητικές μας κατακτήσεις μέσα σε ακαδημαϊκές αίθουσες και να τάζουν ανταμοιβές σε κάποιες από εμάς για ό,τι συλλογικά πράξαμε τα προηγούμενα χρόνια; θυμάσαι να παίρνουμε τα ψυχολογικά που μάς δημιούργησαν με τόσα χρόνια ανεργίας, μοναξιάς και παραίτησης και να μας τα γυρνάνε πίσω με καλοσερβιρισμένες θεραπείες;

θυμάσαι να παίρνουμε τις ευαισθησίες μας και να τις κοστολογούν σε club, σε κατάμεστα στάδια με καπνογόνα, σε ρίμες κι ακόρντα που μάς ένωναν για λίγη ώρα με αγνώστους μέχρι ο καθένας να γυρίσει στη μίζερη φωλιά του;

θυμάσαι που απαλλοτριώσανε όλη την επαναστατική μας διάθεση, όλη την ανάγκη για συντροφικότητα και πάνω της χτίσανε έναν παρεϊστικό τσαμπουκά που ξεοδεύεται στις διαμάχες ομάδων, νταβάδων, γειτονιών και σχολείων;

θυμάσαι, 10 χρόνια τώρα, στάλα-στάλα να στάζει στο μυαλό μας το αφήγημα της παραίτησης, της απογοήτευσης, της ιδιώτευσης;

Γι' αυτό σου λέω, η μάχη αυτή που δώσανε τα παιδιά στο Πολυτεχνείο και στα Ζιζάνια, στον Ευαγγελισμό και στα στενά των Πατησίων, στην Rosa έναν χρόνο πριν που έδειξε τον δρόμο (μια μάχη που δώσανε και για την πάρτη μας), ήταν μία μάχη ενάντια στην εσωτερίκευση της ήττας.

Ήταν μια μάχη ενάντια σ' αυτό το κομμάτι του εαυτού μας που δεν θέλει και πολύ για να σιχτηρίσει μια και καλή τη μίζερια των κινηματικών κύκλων και να την ψάξει ατομικά· που έχει βαλθεί να μετράει τα χρόνια και τους μήνες κινηματικής ενασχόλησης για να δει αν τον «παίρνει» επιτέλους ν' ανταμειφθεί με λίγη ξεκούραση· που ήδη στο πίσω μέρος του μυαλό του υπολογίζει αν εκπληρώνει όλα τ' απαιτούμενα που θα του εξασφαλίσουν ένα πιο σίγουρο μέλλον. Ενάντια σ' αυτό το κομμάτι του εαυτού μας που, λίγο καιρό πριν, σχεδόν μας είχε πείσει πως εμείς θα 'μαστε η γενιά που θα χάσει τις καταλήψεις, κάποιες ευθαρσώς φώναξαν: «φίλε, τι μας λες; Εμείς είμαστε η γενιά που παίρνει πίσω τις καταλήψεις!».

Και ναι, δεν τα έχω χάσει σε τέτοιο βαθμό ώστε να πιστεύω ότι γίναμε παντοδύναμοι μέσα σε λίγους μήνες. Τ' ακούω όλα όσα μου λες και για την υπεροπλία της εξουσίας, και για τους ανταγωνισμούς μέσα στο κρατικο-αστυνομικό σύμπλεγμα, και για την ιδιαιτερότητα χρονικών συγκυριών ή γεωγραφικών περιοχών που μπορεί να έχουν ως αποτέλεσμα τακτικούς ελιγμούς από την πλευρά του κράτους κ.ο.κ.

Αλλά, φίλε, όλα αυτά θα μπορούσαν να υπάρχουν (και, αλίμονο, υπήρξαν!) και χωρίς να εκφράζεται καμία διάθεση αντίστασης από μεριάς μας. Η ανορθολογικότητα του ελληνικού κράτους, η ασυμφωνία ιδιοκτητών και διαχειριστών της εξουσίας, τα διαφορετικά συμφέροντα θα μπορούσαν να συνεχίσουν να υπάρχουν και μ' εμάς κλεισμένες σπίτια μας. Δεν ήταν η απουσία ενός παραδεκτού πλαισίου λειτουργίας του κράτους που επέτρεψε τις ανακαταλήψεις, αλλά η παρουσία ενός ακηδεμόνευτου κινήματος που μ' επιθετικούς όρους (ξανα)επέβαλε τους υλικούς όρους της ύπαρξής του! Κι αυτό είναι πολύ, πάρα πολύ, για να το χαρίζουμε έτσι εύκολα στις αδυναμίες των εχθρών μας.

Στην τελική, μην ξεχνάς κι αυτό: γεγονότα σαν αυτά των τελευταίων μηνών, πέρα από το να τα ερμηνεύουμε σ' αντιδιαστολή με τις κινήσεις της κυριαρχίας (πώς αυτή απαντάει, γιατί αντέδρασε έτσι κι όχι αλλιώς κ.ο.κ.), αξίζει να τ' αναλύουμε κι απ' τη σκοπιά της επενέργειάς τους πάνω στο ίδιο το κίνημα. Το ξέρεις κι εσύ, το έχεις δει, πώς τέτοια γεγονότα, μέσα από διαδικασίες ταύτισης κι εσωτερίκευσης συμβολισμών, μπορούν να μεταφέρουν εμπειρίες και παραδείγματα αγώνα· να ωθήσουν τους ανθρώπους να γράψουν οι ίδιοι το αφήγημά τους, κι όχι αυτό να γράφεται ερήμην τους.

Να στο πω απλά: είμαι σίγουρος ότι ένα κοινό που μοιράζονται όλες αυτές οι ανακαταλήψεις μεταξύ τους, είναι ότι η μία ήθελε πολύ να βλάψει την άλλη ώστε ν' αντλούνε δύναμη για το μέλλον, ότι κάθε ανακατάληψη έθετε την ψυχολογική βάση ώστε το μυαλό και η καρδιά να γεμίσει μ' εμπειρίες που, μέσω της επανάληψης, επιδιώκουν αυτόν τον συναισθηματικό ξεσηκωμό. Άραγε θα τεθούν και κάποιες άλλες βάσεις, αυτές που απαιτούνται για το χτίσιμο μιας κοινότητας αντίστασης με συνείδηση του εαυτού της;

**ΟΣΟ Η ΑΚΡΙΒΕΙΑ ΔΙΕΙΣΔΥΕΙ ΣΕ ΚΑΘΕ ΠΤΥΧΗ
ΤΗΣ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟΤΗΤΑΣ ΜΑΣ
ΥΠΟΤΙΜΩΝΤΑΣ ΜΑΣ
ΤΟΣΟ ΑΥΞΑΝΕΤΑΙ Η ΑΝΑΓΚΗ
ΝΑ ΣΥΝΑΝΤΗΘΟΥΜΕ ΓΙΑ ΝΑ ΣΥΖΗΤΗΣΟΥΜΕ
ΓΙΑ ΤΙΣ ΖΗΣΕΙΣ ΜΑΣ
ΟΡΓΑΝΩΝΟΝΤΑΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΑ
ΤΙΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΙΣ ΜΑΣ**

**πορεία ενάντια στην ακρίβεια
25/05 12:00 πάρκο ερτζ**

**ανοιχτή συζήτηση
για την ακρίβεια
01/06 12:00 πάρκο ερτζ**

ΚΙΝΗΣΗ - ΕΝΑΝΤΙΑ - ΣΤΗΝ - ΑΚΡΙΒΕΙΑ
Facebook page: Κίνηση ενάντια στην ακρίβεια
kinisienantiakriveia@protonmail.com

Μιλίσαμε με εργαζόμενες οι οποίες συμφωνούσαν μαζί μας και ήλπιζαν πραγματικά να πάρουμε τη μείωση ενώ αυτές θα κατάφερναν μες την αναμπουμπούλα να πάρουν για 5 λεπτά ανάσα. Τις δύο στις τρεις φορές μπορεί να μην καταφέραμε να κερδίσουμε τη μείωση, αλλά η στήριξη του κόσμου και η πίεση προς τους υπεύθυνους των σούπερ μάρκετ, επιβεβαίωσε την πραγματικότητα.

Είναι πλέον κάτι παραπάνω από κοινή συμφωνία ο πανικός που μας πιάνει με το που περάσουμε τις πύλες ενός σούπερ μάρκετ. Μαζί με τα νοίκια και τους λογαριασμούς που όλο και ανεβαίνουν, τα προϊόντα εκεί μέσα, παρότι αναγκαία, πλέον μας φαίνονται πολυτέλεια ενώ εμείς γινόμαστε όλο και πιο φτωχές. Το σούπερ μάρκετ με απόρρητο φρούριο μοιάζει και οι τιμές στα καρτελάκια έτοιμες να μας κατατιούν. Η δημιουργία της Κίνησης Ενάντια στην Ακρίβεια θέλει να δώσει μια απάντηση σ' αυτή την επίθεση που δέχονται οι τσέπες μας. Με συναντήσεις, αφισοκολλήσεις στις γειτονιές, μοιράσματα κειμένων έξω από σούπερ μάρκετ και παρεμβάσεις εντός τους για μείωση τιμών, έχουμε σίγουρα καταφέρει κάποια πράγματα.

Μιλίσαμε με έναν σωρό κόσμο που νιώθει την απελπισία μας και δεν θέλει άλλο να σκέφτεται από πού πρέπει να κόψει έξοδα για να μπορέσει να αγοράσει βασικά πράγματα να περάσει τη βδομάδα του.

Πως οι τιμές δεν παλεύονται και πως πρέπει να κάνουμε κάτι μαζί για να πέσουνε. Την τρίτη φορά, όμως, το καλό έγινε και χαρήκαμε με τη 10% μείωση που μας παραχωρήθηκε για την ακόλουθη μία ώρα.

Ξέρουμε πως δεν θα σωθούμε ούτε με 10% ούτε με 30% μείωση στις τιμές, καθώς οι μισθοί μας παραμένουν χαλά, οι χρόνοι μας είναι περιορισμένοι αφού πρέπει να δουλεύουμε για να επιβιώσουμε και τα πάντα γύρω φαίνεται να μη σταματάνε να ακριβαίνουν. Αυτό όμως που μας κινητοποιεί, είναι η αναγνώριση πως τίποτα δεν κερδίζεται με υπομονή. Όσο συναντιόμαστε, τόσο μεταξύ μας, όσο και με τον κόσμο που βρίσκεται στην ίδια θέση με εμάς, καταλαβαίνουμε πόσο ανάγκη έχουμε να αλλάξουμε τις ζωές μας. Πως δεν μπορούμε να περιμένουμε από κανέναν να μας χαρίσει οτιδήποτε. Πρέπει να βγούμε να το διεκδικήσουμε εμείς. Και ξέρουμε πως όσο είμαστε μαζί, αυτό γίνεται πιο εύκολα και είναι σίγουρα πολύ πιο όμορφο. Συνεχίζουμε τις δράσεις για αυτομειώσεις, όπως και τα συντρόφια στην Αθήνα που εδώ και δυο χρόνια παρεμβαίνουν στις γειτονιές τους διεκδικώντας τα αυτονόητα!

ΜΠΑΣ ΚΑΙ ΠΕΣΟΥΝ ΟΙ ΤΙΜΕΣ, ΝΑ ΑΝΕΒΟΥΜΕ ΕΜΕΙΣ.

¹ Μπετόν Λαμέ #03, σελ.5. Σε ηλεκτρονική μορφή στο yfanet.espinblogs.net.

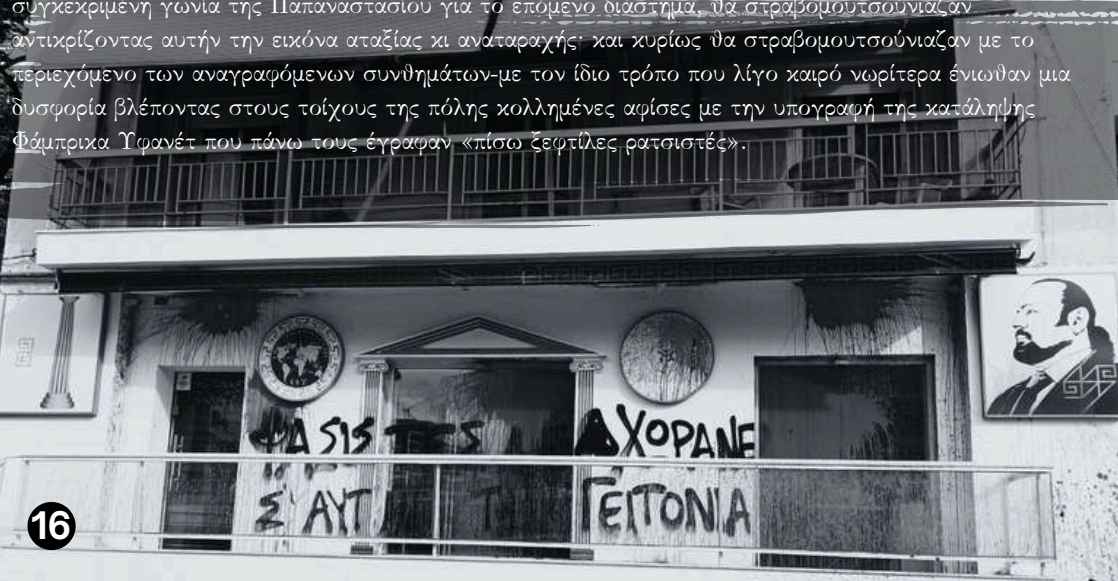
...ή, τέλος πάντων, το αποτύπωμά τους δεν έχει μόνο κυριολεκτική σημασία, πάει πολύ παραπέρα από το χρώμα που αφήνουν πάνω σε τοίχους και τζαμαρίες. Αλλά ας τα πάρουμε απ' την αρχή.

Το Σάββατο 11 Νοέμβρη 2023, μέρα-μεσημέρι, πάνω από 80 αντιφασίστες και αντιφασίστριες συγκεντρώθηκαν αιφνιδιαστικά έξω από τα καινούρια, χλιδάτα γραφεία της Ελλήνων Συνέλευσις του Αρτέμη Σώρρα στην ανατολική Θεσσαλονίκη, πέταξαν μπογιές κι έγγραψαν συνθήματα στην πρόσοψη των γραφείων, κι έπειτα διαδήλωσαν στους δρόμους της Κάτω Τούμπας μέχρι και την πλατεία του Αγίου Θεράποντα.

Αν περάσει κανείς σήμερα από εκεί, δεν θ' αντιληφθεί το παραμικρό: τα συνεργεία καθαρισμού πιάσανε δουλειά μετά από κάποιες μέρες, φροντίζοντας να μη μείνει ούτε ίχνος από τις μπογιές που πετάχτηκαν. Παρ' όλα αυτά, ισχυριζόμαστε πως το αποτύπωμά τους δεν μπορεί να σβήσει τόσο εύκολα, κι αυτό αφορά ένα πλήθος αποδεκτών αυτής της δράσης... Πρώτα απ' όλα, αφορά όσους στοχοποιήθηκαν από τη συγκεκριμένη κίνηση -κι εδώ δεν αναφερόμαστε αποκλειστικά στους γραφικούς, προγονόπληκτους συνωμοσιολόγους της συγκεκριμένης δράκας ελληνόψυχων.

Στο πρόσωπό τους, τον λόγο και τα συνθήματά τους, αναγνωρίσαμε άλλα τόσα πρόσωπα του εθνικού κορμού, κάποια «οργανωμένα» και κάποια διάχυτα, κάποια «δρομίσια» και κάποια πιο «φιλήσυχα», άλλα «λαϊκά» κι άλλα επιστημονικοφανή, μα όλα μ' ένα κοινό γνώρισμα: αν τύχαινε να περάσουν από τη συγκεκριμένη γωνία της Παπαναστασίου για το επόμενο διάστημα, θα στραβομουτσούνιαζαν αντικρίζοντας αυτήν την εικόνα αταξίας κι αναταραχής: και κυρίως θα στραβομουτσούνιαζαν με το περιεχόμενο των αναγραφόμενων συνθημάτων-με τον ίδιο τρόπο που λίγο καιρό νωρίτερα ένιωθαν μια δυσφορία βλέποντας στους τοίχους της πόλης κολλημένες αφίσες με την υπογραφή της κατ'άληθης Φάμπρικα Υφανέτ που πάνω τους έγγραψαν «πίσω ζεφτίλες ρατσιστές».

Και θα το έκαναν αυτό, γιατί θα καταλάβαιναν από την πρώτη στιγμή ότι αυτό το «πίσω ξεφτιλές ρατσιστές» τους αφορά μ' έναν τρόπο επιθετικό, μ' έναν τρόπο άμεσο και φανερό στις καθημερινές τους διαδρομές, πενθυμίζοντάς τους ότι αυτή η «ιδιωτική» τους επιλογή πριν λίγους μήνες, μπροστά από τις οθόνες των τηλεοράσεών τους, να επικροτήσουν (σιωπηρά ή και με στόμφο μέσα στα όρια του στενού τους περίγυρου) τις απαγωγές μεταναστών στον Έβρο από αυτόκλητους υπερασπιστές του νόμου και της τάξης· να γκρινιάζουν για τους μετανάστες που θα έρθουν να δουλέψουν απειλώντας τη δημογραφική κατάσταση της χώρας· να διαμαρτυρηθούν, τέλος, για τους «πούστηδες» και την τεκνοθεσία τους· αυτή τους η επιλογή, λοιπόν, δεν είναι και τόσο «ιδιωτική» τελικά. Να που υπάρχουν κάποιες σ' αυτήν την πόλη που αυτές τις απόψεις τις ξεφτιλίζουν δημόσια, τις κυνηγάνε και αναμετριούνται μαζί τους -ουσιαστικά αναγκάζοντας τον καθένα να «βγει» απ' το κέλυφος των ιδιωτικών του πεποιθήσεων και να σηλώσει και το βάρος αυτής της εξόδου... Και δεν μιλάμε με όρους «βιτζιλαντισμού» εδώ, όχι. Αυτό το «φανέρωμα» νοείται ως η ανάδειξη του δημόσιου χαρακτήρα ενός κοινωνικού πόλεμου που μαινεται υπογείως πολλές φορές, ως το χάραγμα διαχωριστικών γραμμών μέσα στην πόλη αλλά και ανάμεσα στις συνειδήσεις, ως τη διαμόρφωση ενός κλίματος που δεν θα χωρά «ναι μεν, αλλά», μα με το στανιό θέλει να δει τι μορφασιμούς θα κάνει ο καθένας μπροστά στα βαμμένα γραφεία των φασιστών.....

Γιατί (είμαστε σίγουρες) δεν υπήρξαν μόνο αυτοί που στράβωσαν. Θα υπήρξαν κι άλλοι τόσοι που μπροστά σ' αυτό το χάλι θα χαμογέλασαν, άλλες μπορεί να ένιωσαν την ίδια τους τη γειτονιά λίγο πιο οικεία, ενώ κάποιιοι άλλοι ίσως πήραν ιδέες για τη δική τους εξόρμηση με spray σε άλλα γραφεία και άλλες γειτονιές. Μ' άλλα λόγια, τέτοιου είδους δράσεις δεν λειτουργούν μονάχα ως ανάχωμα, μα και ως σινιάλο, ένα υπόρρητο νεύμα για δράση ανάμεσα στις τόσες διαφορετικές φιγούρες που κινούνται στην πόλη, μπορεί να μην έχουν (ακόμα) καταφέρει να βρουν τις συνδέσεις τους, αλλά φροντίζουν να προεκτείνουν αυτό το αίσθημα αφιλοξενίας για απόψεις που αγωνιούν για το μέλλον της φυλής και της οικογένειας, σε πανεπιστήμια, σε δημόσιους χώρους, σε πλατείες ή στάσεις λεωφορείων. Κι εδώ υπάρχουν κελύφη να σπάσουν, κι εδώ υπάρχει το βάρος και το κόστος της έκθεσης, μόνο που ξεκινάμε μ' ένα αβαντάζ:

εμείς δεν έχουμε ν' αντιπαράθεσουμε το μπόι του «εγώ» μας και της αποφάρας του για το μεταναστευτικό, το έθνος κλπ. Το δικό μας πρόσωπο μιλάει στον α' πληθυντικό· τα δικά μας «βάρη» είναι ελαφρύτερα γιατί είναι συλλογικά, γιατί μοιράζονται. Γι' αυτό και το νόημα τέτοιων δράσεων ποτέ δεν θα μπορούσε να εξαντληθεί στη στοχοποίηση των εχθρικών μορφωμάτων -εκχρεμεί και μία πρόσληψη από βλέμματα φιλικά...

...Πράγμα που μας οδηγεί στους τελευταίους «αποδέκτες» αυτής της κίνησης που είναι τα ίδια τα υποκείμενα που τη φαντάστηκαν, τη συζήτησαν και την οργάνωσαν συλλογικά.

Γιατί ήταν ακριβώς αυτή η διαπίστωση, δηλαδή ότι στον κοινωνικό στίβο εκείνη τη μέρα δεν θα αντιπαράτιθονταν απλά «80 αποφασισμένοι» ενάντια στους εχθρούς τους, αλλά υπήρχε κι ένας περίγυρος του οποίου η στάση θα έχρινε σε μεγάλο βαθμό τη «νομιμοποίηση», τη συνέχιση και την εξέλιξη τέτοιων δράσεων, που διαμόρφωσε, εν τέλει, τους όρους και τα χαρακτηριστικά της συγκεκριμένης δράσης -χαρακτηριστικά που μένει ν' αποτιμηθούν σ' ένα βιάθος χρόνου ώστε βήμα-βήμα, μεθοδικά και στοχευμένα, στον τόπο και τον χρόνο που εμείς επιλέγουμε, να σμιλευτεί μία κουλτούρα δρόμου που θα καταφέρει να αμφισβητήσει αυτό το κρατικό μονοπώλιο της βίας που με τόση πυγμή παρουσιάζεται τον τελευταίο καιρό. Το επίπεδο της συμβολικής βίας που υπήρξε· ο κοινωνικός χαρακτήρας του σώματος της πορείας που εκφράστηκε (και) με τα φανερά πρόσωπά μας· ο ξεκάθαρος πολιτικός λόγος μέσω των μοιρασμάτων κειμένων σε περαστικούς· τα μέσα αυτοπροστασίας που επιλέχθηκαν και η ισορροπία που βρέθηκε ανάμεσα στην άντληση μιας συλλογικής αυτοπεποίθησης από την ύπαρξή τους και από μία κοινωνική νομιμοποίηση που δεν τα έχει ανάγκη· τα ταυτόχρονα στοιχεία ανοιχτότητας και παραβατικότητας της συγκεκριμένης πράξης· το γεγονός ότι μία γειτονιά μπορούσε ν' αναγνωρίσει ότι τα ίδια χέρια που βανδαλίζουν γραφεία εθνικιστών προχτές μοίραζαν κείμενα σε supermarket απαιτώντας 30% έκπτωση σε προϊόντα βασικής ανάγκης·

Όλα αυτά μαζί συνθέσαν μία απόπειρα από μεριάς μας ώστε γίνει ξεκάθαρο το εξής απλό: σ' αντίθεση με ό,τι διακηρύσσουν οι πολιτικοί εκφραστές της εξουσίας, το ζήτημα της κοινωνικής αντιβίας δεν είναι ληημένο. Κι η ανάδειξη απόψεων όπως το ότι όσο η δράση παίρνει τη μορφή μιας ανεξάρτητης, εξωτερικής ως προς την υπόλοιπη συλλογική μας δουλειά, μεταβλητής, παραμένει στείρος ακτιβισμός· ότι ακόμα κι όταν νιώθουμε ότι πρέπει ν'

αντιπαρεταθούμε με όσο πιο επιθετικούς όρους γίνεται μ' ένα μεγάλο κομμάτι της ελληνικής κοινωνίας, αυτή το κομμάτι δεν παύει ν' αποτελεί ένα μέρος του συνόλου και όχι το ίδιο το σύνολο· κι ότι ο δημόσιος αναστοχασμός πάνω στα λόγια και τις πράξεις μας είναι ένας από τους βασικούς τρόπους εξέλιξης και βελτίωσης των σκεπτικών μας, ελπίζουμε πως λειτουργούν προωθητικά ώστε αυτή η κοινωνική αντιβία να βρει ακόμα πιο στέρεα πατήματα στο μέλλον.

ΠΟΙΟΥΣ ΔΕΝ ΘΕΛΟΥΜΕ ΓΙΑ ΓΕΙΤΟΝΕΣ

- Ομοφυλόφιλους: 1 στους 3
- Μετανάστες: 1 στους 4
- Διαφορετικής θρησκείας: 1 στους 5

πηγή: Διανέουσ/Metron Analysis

ΟΙ ΦΟΒΟΙ, ΟΙ ΑΡΧΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΞΙΕΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

20:34

ΚΡΑΣΙΑ ΑΠΟ ΤΑ ΒΟΡΕΙΑ. ΠΙΟ ΑΝΑΛΥΤΙΚΑ ΟΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΣΤΗΝ ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ

“Ποιους δεν θέλουν για γείτονες οι Έλληνες” αναρωτιέται η Metron Analysis, με τις απαντήσεις να κινούνται στο γνωστό τρίπτυχο “πατρίς-θρησκεία-οικογένεια”. Καιρός, λοιπόν, γ' αναγεωθούμ εκείνα τα παλιά αυτοκόλλητα που βλέπαμε κολλημένα έξω απ' τις πόρτες των χριστιανοβλαμμένων της πολυκατοικίας μας, μπας και βρουν την ησυχία τους οι άνθρωποι...

Δεν επιθυμούμε την επίσκεψη φορέω του AIDS, ομοφυλόφιλων, βάρβαρων αλλόθρησκων φυλών, ναρκωμανών, κοριτσιών ελευθέρων ηθών κλπ. Παρακαλούμε μη μας ενοχλείτε. Φοβόμαστε και φερόμαστε εχθρικά σε κάθε τι διαφορετικό.

Είμαστε Ορθόδοξοι Χριστιανοί. Επιζητούμε να πεθάνουμε ήρεμα και μόνοι μας.

Θ' ΑΝΕΒΟΥΜΕ 15
ΙΟΥΝΙΟΥ ΥΦΑΝΕΤ;

ΤΟ ΗΧΗΤΙΚΟ ΞΕΣΠΑΣΜΑ
ΚΑΛΕΙ ΣΕ ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΗ
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ
ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΜΕΝΩΝ
ΣΥΝΑΥΛΙΑΚΩΝ ΟΜΑΔΩΝ ΚΑΙ
STUDIO

ΕΤΣΙ ΦΑΙΝΕΤΑΙ!

ΓΙΑΤΙ; ΤΙ ΕΧΕΙ;

ΠΦΦΦ... ΚΑΙ ΘΑ
ΜΑΖΕΥΤΟΥΜ ΤΩΡΑ ΑΠ
ΟΛΗ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΓΙΑ
ΝΑ ΣΥΖΗΤΗΣΟΥΜ ΓΙΑ
ΤΟ D.I.Y.;

ΑΛΛΗ ΔΟΥΛΕΙΑ ΔΕΝ
ΕΙΧΑΜΕ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΑΤΙΚΑ...
ΤΕΛΟΣ ΠΑΝΤΩΝ, ΚΑΤΣΕ
ΝΑ ΚΑΝΩ ΤΟ ΤΣΙΓΑΡΟ ΚΑΙ
ΦΥΓΑΜΕ...

15 ΙΟΥΝΙΟΥ 2024

ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΦΑΜΠΡΙΚΑ ΥΦΑΝΕΤ
ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΜΕΝΩΝ
ΣΥΝΑΥΛΙΑΚΩΝ ΟΜΑΔΩΝ ΚΑΙ STUDIO